भक्षिताश्च तेन राक्षसेन। अथ चिरायमाणेषु तेषु राज्ञा वानरमुवाच। भो यूथाधिप किमिति चिरयति मे परिजनः। तच्छ्रुत्वा वानरः सत्वरं वृक्षमारुह्य राजानमुवाच। भो दुष्ट नरपते राक्षसेनान्तःसलिलस्थेन भक्षितस्ते परिजनः। साधितं मया कुलक्षयकारणीत्थं वैरं भवता सह। तद्गम्यतां। मया त्वं स्वामीति गत्वा नात्र प्रवेशितः। उक्तं च यतः। ५

कृते प्रतिकृतं कुर्याद्धिंसिते प्रतिहिंसितं।
तत्र दोषं न पश्यामि यो दुष्टे दुष्टमाचरेत् ॥७०॥

तत् त्वया मत्कुलक्षयो निर्मितो मया पुनस्तवेति। एतदाकर्ण्य राज्ञा शोकाविष्टस्त्वरितपदं यथायातं प्रतिनिवृत्त इति। अथ तस्मिन् भूपतौ गते राक्षसः सुतृप्तो जालान्निष्क्रम्य सानन्दमिदमाह। १०

हतः शत्रुः कृतं मित्रं रत्नमाला न हारिता।
नालेन पिबता तोयं भवता साधु वानर ॥७१॥

अतो ऽहं ब्रवीमि।

यो लौल्यात् कुरुते कर्म नैवानर्थमपेक्षते।
विडम्बनामवाप्नोति स यथा चन्द्रभूपतिः ॥७२॥ १५

सुवर्णसिद्धः पुनरप्याह। भो भो प्रेषय मां येन स्वगृहं गच्छामि। चक्रधरः प्राह। आपदर्थे धनमित्रसङ्ग्रहः क्रियते। तत् कथं मामेतदवस्थं त्यक्त्वा यास्यसि। उक्तं च।

यस्त्यक्त्वा सापदं मित्रं याति निष्ठुरतां वहन्।
कृतघ्नस्तेन पापेन नरके गच्छति ध्रुवं ॥७३॥ २०

सुवर्णसिद्धः प्राह। भो सत्यमेतद्यदि गम्यस्थाने शक्तियुक्तस्त्यजति। एतत् पुनर्मनुष्याणामगम्यस्थानं। नास्ति कस्यापि त्वामुन्मोचयितुं शक्तिः। अपरं यथा यथा तव चक्रभरणविदनया मुखविकारं पश्यामि। तथा तथा जानामि। यदि द्रागितः स्थानाद्गच्छामि। मा कथञ्चिदप्यस्माकमप्यनर्थो ऽयं भविष्यतीति। अथवा साधिदमुच्यते। २५